

19/02

Uitspraak van het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen.

Het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen, hierna te noemen het College, heeft het volgende overwogen en beslist ten aanzien van de bij brief van 29 december 2018 door mevrouw A, hierna te noemen klaagster, ingediende klacht tegen de heer drs. B, hierna te noemen verweerder, lid van het Nederlands Instituut van Psychologen, en ingeschreven in de NIP-registers eerstelijnspsychologie NIP en psycholoog NIP, in deze procedure bijgestaan door mevrouw mr. J.S.M. Brouwer te Utrecht.

I Het verloop van de procedure

Het College heeft kennis genomen van:

- het klaagschrift d.d. 29 december 2018, ingekomen op 8 januari 2019;
- de brief aan klaagster d.d. 24 januari 2019 van de secretaris van het College van Toezicht, waarin zij haar om nadere informatie vraagt;
- de brief met bijlagen d.d. 19 februari 2019, waarin klaagster hierop reageert;
- het verweerschrift met bijlagen d.d. 5 april 2019;
- de e-mail van klaagster d.d. 8 april 2019, waarin zij mededeelt dat zij zich ter zitting laat bijstaan door mevrouw mr. E.N. Mulder, advocaat;
- de brief met bijlage d.d. 23 mei 2019 van mr. Brouwer, waarbij zij een aanvullende productie in het geding brengt en waarin zij het College verzoekt in te stemmen met de aanwezigheid van mevrouw C, GZ-psycholoog en mede-praktijkhouder, als toehoorder bij de zitting;
- de e-mail met bijlage d.d. 11 juni 2019 van mr. Mulder, waarin zij een productie overlegt, met het verzoek deze aan het dossier toe te voegen;
- de pleitnotities van mr. Mulder, overgelegd ter zitting.

De mondelinge behandeling van de klacht heeft plaatsgevonden ter zitting van het College van 12 juni 2019, waarbij klaagster en verweerder aanwezig waren. Klaagster werd bijgestaan door mr. Mulder. Verweerder werd bijgestaan door mr. Brouwer. Als toehoorder was aanwezig mevrouw C voornoemd. Nadat van de zijde van verweerder geen bezwaar is gemaakt tegen overlegging van de op 11 juni 2019 toegezonden productie heeft het College beslist dat deze productie (de door partijen ondertekende behandelovereenkomst) aan het dossier wordt toegevoegd.

II De feiten

Op grond van de stukken en van hetgeen ter zitting heeft plaatsgevonden kan van het volgende worden uitgegaan.

II 1. Klaagster is op 11 juni 2018 door haar huisarts via X verwezen naar de praktijk van verweerder. X is een landelijk netwerk van professionals binnen de GGZ, onderdeel van de Y.

Verweerders praktijk is bij X aangesloten.

II 2. Klaagster heeft op 19 juli 2018 een intakegesprek gehad met verweerder als regiebehandelaar. Mevrouw D, HBO-pedagoog en HBO-maatschappelijk werker, hierna te noemen D, heeft als medebehandelaar een tweede intake gedaan op 2 augustus 2018 en een derde intake op 8 augustus 2018.

II 3. Er is een behandelovereenkomst opgesteld, die – nadat de inhoud daarvan met klaagster is besproken - door verweerder op 15 augustus 2018 en door klaagster op 20 augustus 2018 is ondertekend. In de behandelovereenkomst is een probleemdefinitie opgenomen en zijn behandeldoelen afgesproken.

II 4. D heeft een indicatieverslag, onder andere inhoudende behandeldoelen, gemaakt, dat zij op 20 augustus 2018 door klaagster heeft laten lezen, en waarmee klaagster akkoord is gegaan.

II 5. Op 18 oktober 2018 heeft klaagster een e-mail naar verweerder gestuurd, waarin zij schrijft dat zij D heeft laten weten dat zij de behandelrelatie met haar wil beëindigen, omdat het behandeltraject ‘niet helder’ is, en waarin zij voorstelt dat een andere behandelaar het traject overneemt.

II 6. Hierop is een gesprek gevolgd tussen klaagster en D.

II 7. Op 5 november 2018 heeft klaagster een e-mail aan verweerder gestuurd met de tekst: *“Ik zit met een ethisch dilemma. Mijn hulpverlener gaat trouwen met mijn ex. Wat moet ik doen?”* Aan dit bericht was toegevoegd een door klaagster samengestelde huwelijksaankondiging.

II 8. Op 6 november 2018 heeft klaagster aan verweerder per e-mail gemeld dat zij geen vertrouwen meer heeft in D, omdat er regelmatig telefonisch- en e-mail contact zou zijn tussen D en klaagsters ex. Ook schrijft zij daarin nogmaals dat D met haar ex gaat trouwen. Klaagster verzoekt weer om overdracht aan een andere hulpverlener en om een gesprek met verweerder.

II 9. Op 6 november 2018 heeft een multidisciplinair overleg (MDO) met betrekking tot klaagster plaatsgevonden in een team met twee gezondheidszorgpsychologen, een maatschappelijk werker, drie orthopedagogen, twee psychologen, een vaktherapeut en een speltherapeut. In dit overleg werd vastgesteld dat de hulpverlening die regiebehandelaar en medebehandelaar klaagster kunnen bieden niet toereikend is.

In het verslag van het overleg is dit als volgt verwoord:

“De psychiatrische problemen van cliënt overstijgen de mogelijkheden. Intensieve zorg is noodzakelijk om de veiligheid van de twee kinderen te borgen. Diagnose vermijdende persoonlijkheidsstoornis is te licht. Een antisociale persoonlijkheidsstoornis/borderlinestoornis is een meer passende diagnose gezien haar heftige uitlatingen en het aan en afstoten van haar familie en hulpverlening. De veiligheid van de kinderen is in het geding. Instanties zijn ingeschakeld voor het bijwonen van planbespreking: wijkteam, Z, Veilig thuis. Dit heeft gezorgd voor paniek bij cliënt. Grensoverschrijdend gedrag per mail en app naar medebehandelaar, ex-partner en haar ouders. Ernstig beschadigde vrouw, haar problematiek heeft chronische SGGZ nodig. Wij stappen eruit en geven het terug aan de huisarts en het wijkteam.”

Op 7 november 2018 is klaagsters huisarts telefonisch van deze conclusie op de hoogte gesteld.

II 10. Op 8 november 2018 heeft een planbespreking plaatsgevonden in aanwezigheid van klaagster en haar advocaat.

II 11. Op 21 november 2018 hebben verweerder en D een eindgesprek met klaagster gevoerd. Bij die gelegenheid heeft klaagster haar dossier meegekregen.

II 12. Hierna heeft klaagster nog e-mails aan verweerder en D gezonden. In die e-mails heeft zij onder meer bezwaren geuit tegen de inhoud van het dossier, dat zij van D heeft ontvangen.

III Het standpunt van klaagster en de klacht

De klacht houdt in, zakelijk weergegeven, dat verweerder in strijd met de Beroepscode heeft gehandeld om de volgende redenen.

1. Klaagster verwijt verweerder dat hij niet is ingegaan op haar verzoek om een andere hulpverlener.
2. Volgens klaagster zijn haar door D, onder verantwoordelijkheid van verweerder als regiebehandelaar, stoornissen toegekend, zonder dat daar diagnostiek aan is voorafgegaan. Als voorbeeld noemt klaagster de zinsnede: *“Een antisociale persoonlijkheidsstoornis/borderlinestoornis is een meer passende diagnose gezien haar heftige uitlatingen en het aan en afstoten van haar familie en hulpverlening.”*, die in het verslag van het MDO van 6 november 2018 staat, van welk verslag klaagster op 21 november 2018 in kennis werd gesteld. Klaagster stelt dat deze diagnose voor haar nieuw was en niet in de behandelovereenkomst was vermeld.
3. Klaagster acht het beëindigen van de hulpverlening door verweerder en D onzorgvuldig.
4. Volgens klaagster bevat het dossier onjuistheden en is de toonzetting ‘venijnig’ jegens haar. Als voorbeelden daarvan noemt klaagster de volgende passages uit het dossier:
 - “A gebruikt haar sport als zelfkastijding. Ze doet dit dwangmatig.”*
 - “Er lag een korstje brood op de bank.”*
 - “Ik geloof niet wat cliënt allemaal zegt, ik laat haar maar praten.”*

IV Het standpunt van verweerder

Verweerder heeft de klacht gemotiveerd betwist. Voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht zal daarop in het onderstaande worden ingegaan.

V De overwegingen van het College

Ten aanzien van de klacht overweegt het College als volgt.

V 1. Verweerder heeft ter zitting verklaard dat hij zich als regiebehandelaar aanspreekbaar acht en dat hij zich als zodanig toetsbaar opstelt ter zake van de onderhavige klacht.

Verweerder heeft tevens verklaard dat hij volledig achter de handelwijze van D staat.

Met betrekking tot de verschillende klachtonderdelen overweegt het College het volgende.

V 2. Ad klachtonderdeel 1:

Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is gebleken dat, toen klaagster zich op 18 oktober 2018 tot verweerder wendde met het verzoek om een andere hulpverlener, er meteen actie is ondernomen door de praktijk, eerst door middel van een gesprek tussen D en klaagster met de bedoeling de werkrelatie te herstellen, en vervolgens door het inplannen van een afspraak tussen klaagster en verweerder.

Deze afspraak is niet doorgegaan, omdat een en ander werd doorkruist door de grensoverschrijdende e-mails die klaagster aan verweerder zond op 5 en 6 november 2008, waarin zij schreef dat D met klaagsters ex ging trouwen.

Daarop is een MDO gevolgd op 6 november 2018. De uitkomst van dat MDO was terugverwijzing naar de huisarts, omdat klaagsters psychiatrische problemen naar het oordeel van de deelnemers aan het MDO de mogelijkheden van de praktijk overstegen.

Naar het oordeel van het College kan niet worden geconcludeerd dat verweerder niet is ingegaan op klaagsters verzoek om een andere behandelaar. Hoewel het kennelijk klaagsters bedoeling was dat zij bij de praktijk zou blijven, acht het College het begrijpelijk dat verweerder daarvoor geen mogelijkheden meer zag gezien klaagsters problematiek en gedragingen. Verweerder werd in die visie gesteund door de deelnemers aan het MDO.

Hoewel geen onderdeel van de klacht zoals deze door klaagster is ingediend zal het College volledigheidshalve nog kort ingaan op een aspect dat voor het eerst door klaagsters advocaat ter zitting naar voren is gebracht en wel dat de behandeling door D als niet-psycholoog geen behandeling was zoals bedoeld in de verwijzing van de huisarts.

Het behandelplan en de behandeldoelen zijn in augustus door D met klaagster besproken en klaagster heeft daarmee ingestemd. Onderdeel daarvan was dat D – gezien de behandeldoelen – in elk geval de eerste fase van de behandeling zou doen. Naar het oordeel van het College blijkt voorts uit de stukken en hetgeen ter zitting is besproken dat het niet aan de inzet en deskundigheid van D heeft gelegen dat aan de behandelrelatie een einde moest komen.

Klachtonderdeel 1 is ongegrond.

V 3. Ad klachtonderdeel 2:

Verweerder heeft in zijn verweerschrift en ter zitting uiteengezet hoe hij in samenspraak met D tot de in de behandelovereenkomst weergegeven mogelijke diagnose is gekomen. Deze diagnose is met klaagster gedeeld.

Verweerder heeft verklaard dat de nadere diagnose, die in het verslag van het MDO van 6 november 2018 is verwoord, tot stand is gekomen op basis van de na de intake met klaagster gevoerde gesprekken en haar gedragingen in de loop van de behandeling.

Verweerder heeft uiteengezet dat gaandeweg duidelijk werd dat klaagster niet op haar plaats was bij de praktijk, omdat haar problematiek te ernstig was.

Deze conclusie was op 6 november 2018 ook de slotsom in het MDO overleg en is vervolgens opgenomen in het verslag van dat overleg. Dit is in de planbespreking met klaagster en haar advocaat op 8 november 2018 besproken, alsmede in het eindgesprek van 21 november 2018.

Klaagster heeft op 21 november 2018 haar dossier, inclusief dit verslag, meegekregen en nogmaals van deze bevindingen kennis kunnen nemen.

Het College heeft niet kunnen constateren dat aan klaagster stoornissen zijn toegekend zonder dat daar diagnostiek aan vooraf is gegaan, zoals klaagster stelt.

Dat de in het verslag van het MDO van 6 november 2018 vermelde diagnose afweek van de in de behandelovereenkomst omschreven mogelijke diagnose is door verweerder zoals hierboven is vermeld, afdoende verklaard.

Ook het tweede klachtonderdeel is ongegrond.

V 4. Ad klachtonderdeel 3:

Naar het oordeel van het College heeft verweerder door klaagster terug te verwijzen naar de huisarts zorgvuldig en overeenkomstig de artikelen 39 en 40 van de Beroepscode 2015 gehandeld.

Deze artikelen luiden als volgt:

Artikel 39: *“Psychologen dienen een professionele relatie alleen aan te nemen of voort te zetten, als dit professioneel en ethisch verantwoord is.”*

Artikel 40: *“Psychologen zetten de professionele relatie niet voort als daar professioneel geen grond meer voor bestaat of als dat niet langer op een professioneel verantwoorde manier mogelijk is. Zij*

zorgen ervoor dat de professionele relatie in overleg met de cliënt wordt afgerond en dat daarover geen misverstanden blijven bestaan”.

Dat verweerder en D van oordeel waren dat er door het gedrag van klaagster geen sprake meer was van een vertrouwensrelatie is voor het College begrijpelijk.

Aan de laatste zin van artikel 40 is voldaan, doordat verweerder en D op 21 november 2018 nog een eindgesprek met klaagster hebben gevoerd, waarin zij haar hebben uitgelegd dat de behandeling werd gestaakt in verband met haar zware GGZ-problematiek, en dat zij ter verdere doorverwijzing werd terugverwezen naar de huisarts.

Het derde klachtonderdeel is eveneens ongegrond.

V5. Ad klachtonderdeel 4:

Het College heeft geen onjuistheden in het dossier kunnen constateren. Met betrekking tot de door klaagster genoemde citaten overweegt het College dat het hier uitspraken van D betreft. De verantwoordelijkheid van verweerder als regiebehandelaar strekt zich niet uit tot de persoonlijke werkaantekeningen van D. Verweerder kan daarop niet worden aangesproken, waarbij in het midden kan blijven of hier sprake is van tuchtrechtelijke verwijtbare uitlatingen.

Ook klachtonderdeel 4 is ongegrond.

Het College komt tot de slotsom dat de klacht in al haar onderdelen ongegrond is.

VI De beslissing

Het College van Toezicht:

- verklaart de klacht ongegrond.

Aldus gewezen op **12 juni 2019**

door:

mr. D.J. Markx, voorzitter,
 mr. T.A. Leenhouts-Strijker, secretaris,
 mr. drs. M.J. Ariëns,
 drs. A.C. van der Horst, mmc,
 dr. J.P.C. Jaspers,
 leden

en ondertekend door de voorzitter,

D.J. Markx